

Θεόδωρος Βρυζάκης

Θ. Βρυζάκη. Ἡ θύσια τοῦ Καβάλη

ΕΣΤΙΑΔΕΣ

ΤΟ ΙΔΙΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

Τὸ μαῦρο σύννεφο ξεκίνησε
γεμάτο ἀστροπελέκια καὶ βροχή·
τῶδε ἀπὸ πέτρα κι' ἀναγάλλιασε
τοῦ γεωργοῦ ἡ ψυχὴ.

Τὸ ἴδιο σύννεφο ξεκίνησε
γεμάτο ἀστροπελέκια καὶ βροχή·
τῶδε σιὸ πέλαγο καὶ τρώμαξε
τοῦ ναύκληρου ἡ ψυχὴ.

ΤΟ ΧΕΡΙ

Τὸ χέρι, ὅταν ἀπλώνεται νὰ πάρη,
χάνει τόση ὀμορφιὰ καὶ χάρι τόση
ὄση ὀμορφιὰ κερδίζει κι' ὄση χάρι
τὸ χέρι, ὅταν ἀπλώνεται νὰ δώσῃ.

ΓΕΛΙΑ ΓΙΑ ΔΑΚΡΥΑ

Εἶπ' ἀδιάφορος: «Γέλια γιὰ δάκρυα;»
κ' εἶπ' ἡ ἀδιάφορη: «Γέλιο!» Κι' ἀρχίζουν
νὰ γελοῦν γιὰ τοὺς πόθους τοὺς ἄφραστους
κάποιου νειοῦ, κάποιας νειάς ποῦ γνωρίζουν
(ζουν

Ἐάφνω ἐσώπασαν· σιρέφουν, κοιτάζονται
κ' ἡ ματιές των ἀχώριστα σιίγουν.
Μαγεμένα τὰ γέλια κερσιάλλωσαν,
θολὰ δάκρυα τὰ μάτια των πνίγουν.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Θ. Βρυζάκη. Ὁ τυφλὸς τοῦ Ναυπλίου.